

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI HAI

ĐÔI BẠN LÒNG BUỒN BÃ CHIA TAY

T hỉ trong chớp mắt, bầu không khí trong nhà từ đường yên lặng như tờ.

A Kha vừa ngấm ngấm sợ hãi lại vừa thẹn thùng. Cô liếc mắt ngó trộm Vi Tiểu Bảo nhớ tới câu mình đã nói ra miệng "chồng ta đó". Cô tủi thân nằm gục xuống bàn mà khóc oà lên. Cô dậm chân nói:

- Người thật chẳng ra gì! Người thật chẳng ra gì! Mọi sự đều do người mà ra hết.

Vi Tiểu Bảo ôn tồn đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Ta chẳng ra gì thật. Bao giờ ta đi cứu Trịnh công tử thì nàng sẽ khen ta hay quá.

A Kha nghe gã nói câu "Cứu Trịnh công tử ra" lại phấn khởi tinh thần. Cô ngừng đầu lên hỏi:

- Người... người có thể cứu y ra được không?

Dưới ánh ngọn đèn lung linh, trên gương mặt kiều diễm của A Kha còn đọng mấy hạt nước mắt trong như ngọc khiến nhan sắc ô thêm phần tuyệt mỹ, khác nào bông Mai Côi điểm hạt sương lúc ban mai.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngĩa đến thộn mặt ra quên cả trả lời.

A Kha kéo vạt áo gã hỏi:

- Ta hỏi người: làm thế nào để cứu Trịnh công tử ra? Người chưa nghe rõ ư?

Vi Tiểu Bảo giật mình thở dài đáp:

- Tên thủ lĩnh bọn Man tử đã bảo chúng đi chuyến này chẳng thể về tay không được, nhất định phải bắt một người về sơn động nấu cho anh em ăn một bữa!

A Kha kinh hãi la hoảng:

- Chúng bắt về để giết thịt ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Bọn chúng còn bảo da thịt nàng trắng và mình ăn rất ngon. Đáng lý chúng bắt nàng đem đi để ăn thịt!

A Kha nghe nói bất giác run bắn người lên. Cô ngoảnh đầu trông ra ngoài cửa, chỉ sợ bọn Man mọi quay trở lại.

Vì Tiểu Bảo nói tiếp:

- Ta phải bảo nàng là vợ ta, bọn chúng mới tha ra không bắt.

A Kha ngẹn ngào hỏi:

- Trinh công tử bị chúng bắt đi giết để "ăn"

Vì Tiểu Bảo liền nói:

- Phải rồi. Trừ phi ta chịu hy sinh đem thân đến cho chúng ăn thịt thì chúng mới tha y.

A Kha nói:

- Thế thì người đi thay đổi lấy y về.

Câu này vừa thốt ra khỏi cửa miệng. A Kha đỏ bừng mặt lên. Cô biết mình nói lỡ lời, thẹn quá cúi đầu xuống.

Vì Tiểu Bảo trong lòng nguội lạnh mắng thầm:

- Con đười non này! Mi coi chồng không đáng một đồng. Chẳng thà bọn Man tử giết ta để ăn thịt, đừng cứu tên gian phu cho toàn mạng mới vừa lòng mi.

Thật ra Vì Tiểu Bảo cũng chưa phải là chồng A Kha, mà Trinh Khắc Sảng cũng chẳng phải là gian phu của cô. Nhưng gã ở trong kỹ viện lâu ngày thường được nghe những câu họ thoá mạ nhau là "gian phu", "dâm phụ" đã quen tai rồi. Bây giờ gặp lúc uất hận dĩ nhiên gã lại nhớ tới mà mắng thầm.

Rồi gã lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Nàng đã muốn ta đi đánh đổi để lấy y về thì ta cũng đi cho nàng đăng vui lòng. Có điều ta chưa biết sơn động của bọn Man mọi kia ở đâu?

Gã thở dài nói tiếp:

- Hừ! Chúng ta đi thôi.

A Kha không dám nói nhiều, lầm lũi theo gã ra khỏi từ đường.

Hai người đến đường lớn thì thấy bọn gia nhân của Trịnh phủ cầm đèn lồng đứng vây quanh nói chuyện với nhau.

Hai người đi gần tới nơi, bọn gia nhân lớn tiếng hỏi:

- Trần cô nương đây rồi! Tệ công tử đâu? Tệ công tử đâu?

Chúng ào ào chạy lại đón.

Trong đám đông đột nhiên có một bóng người thân hình ốm nhất mà thân pháp rất mau lẹ vọt lên trước.

Vì Tiểu Bảo vừa hoa mắt lên đã thấy người đó đứng sững trước mặt.

Gã lại nghe thanh âm lạnh lạnh quát hỏi:

- Công tử nhà ta ở đâu?

Người này quay lưng về phía ánh đèn, Vì Tiểu Bảo không nhìn rõ mặt mà trong lòng đã kinh hãi lùi lại hai bước.

Ngờ đâu gã vừa lùi lại hai bước thì người kia cũng tiến lên hai bước và đứng đối diện với gã, cách nhau không đầy một thước.

Hắn nhắc lại câu hỏi:

- Công tử nhà ta đâu?

A Kha đáp:

- Y... y bị bọn Man tử bắt đem đi rồi... chúng muốn giết y để ăn thịt.

Người kia hỏi:

- Giữa đất trung nguyên này sao lại có bọn Man tử ở đâu đến hoành hành?

A Kha đáp:

- Đúng là quân Man mọi. Mau mau... nghĩ cách cứu y.

Người kia hỏi:

- Bọn chúng đi lâu chưa?

A Kha đáp:

- Mới đi tức thì.

Người kia tung mình nhảy lui lại hạ xuống trúng yên ngựa. Hấn thúc vế vào bụng ngựa cho con vật chạy lao đi.

Chỉ trong nháy mắt người ngựa đã mất hút vào trong bóng đêm.

Vì Tiểu Bảo và A Kha ngo ngác nhìn nhau. Một người kinh hãi, một người vui mừng. Nhưng cả hai thấy thân pháp hăn mau lẹ, hiển có ở đời, đều đem lòng kính phục.

A Kha hỏi:

- Vị cao nhân này là ai?

Bọn gia nhân ở Trịnh phủ đồng thanh đáp:

- Lão nhân gia là sư phụ của Trịnh công tử tên gọi Phùng Tích Phạm, ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết. Phùng Tích Phạm sư phó võ công thiên hạ vô địch. Lão nhân gia đi cứu công tử nhất định thành công.

Vì Tiểu Bảo, A Kha đồng thanh:

- Té ra là lão.

Bữa trước Trịnh Khắc Đẳng kể cho Cửu Nạn nghe những vị tôn sư của gã đã nhắc tới đệ tam sư phụ là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Gã còn khoe lão là một cao thủ ở phái Côn Luân chỉ đâm một kiếm là chết người mà không đổ máu.

A Kha hỏi:

- Phùng sư phó tới đây, sao các người không mời đến nhà từ đường để giải cứu Trịnh công tử ngay?

Một tên gia nhân đáp:

- Phùng sư phó vừa mới tới nơi. Lão nhân gia tiếp được truyền thư của bọn tại hạ do chim đưa tới liền từ phủ Hà Gian ra đi ngày đêm tới đây.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phùng sư phó ở phủ Hà Gian mà sao bọn ta không gặp?

Bọn gia nhân ngơ ngác nhìn nhau không biết đáp thế nào.

Tên gia nhân kia biết mình lỡ lời liền cúi đầu xuống.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Té ra họ Trịnh ở Đài Loan đã bố trí mai phục ngấm ngấm những cao thủ tại cuộc sát quỷ đại hội. Thằng lỏi thối tha đó bị người bắt đem đi chúng mới rượt theo cứu viện.

Gã đưa tay lên sờ mặt nói:

- Thịt ời là thịt! Đã có người đi cứu Trịnh công tử rồi, bọn mi không phải thay thế cho môn bảo bối gan ruột để bọn Man mọi xực nữa.

A Kha nghe gã nói móc then đỏ mặt lên. Cô toan trả miếng mấy câu, nhưng lại nghĩ thầm:

- Một mình Phùng Tích Phạm đơn thương độc mã ra đi chưa chắc đã đánh lại bọn Man mọi!

Vi Tiểu Bảo thấy cô ngập ngừng muốn nói lại thôi đã đoán ra tâm ý, liền an ủi:

- Nương tử cứ yên lòng. Phùng sư phó mà không cứu được Trịnh Khắc Đẳng thì lại đem món thịt thối tha của ta đi đánh đổi lấy món bảo bối kia về. Bậc trượng phu nhất ngôn ký xuất... cái gì mà nan truy.

A Kha đáp:

- Ta chỉ mong Phùng sư phó cứu được Trịnh công tử về là hay rồi.

Vi Tiểu Bảo cầm gan tím ruột đứng phắt dậy toan bỏ đi, nhưng ngó tới khuôn mặt kiêu diễm của cô, lòng gã nhũn ra lại ngồi ngay xuống.

A Kha thấy gã đứng dậy toan đi thì trong lòng không khỏi hoang mang tự hỏi:

- Nếu Phùng sư phó không giải cứu được Trịnh công tử mà gạ lại bỏ đi thì lấy ai thay thế đánh đổi cho chàng về?

Cô thấy Vi Tiểu Bảo lại ngồi xuống mới yên tâm. Bây giờ cô không dám đắc tội với gã nữa mà còn ngồi tựa vào mình gã.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Lúc này thị đang cầu cạnh ta. Ta không nhân cơ hội này mà lừa dối với thị thì còn đợi đến bao giờ?

Gã nghĩ vậy liền quàng tay trái ra ôm lấy lưng cô. Tay mặt nắm lấy ta cô.

A Kha chỉ khẽ cựa cạy một chút rồi ngồi yên.

Vi Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái, khẩn thâm:

- Cầu trời cho lão họ Phùng bị bọn Dương đại ca giết chết vĩnh viễn không trở về nữa, ta cứ ở trong tình trạng này mà chờ đợi suốt đời càng hay.

Gã hiểu rõ A Kha đối với mình chẳng có chút tình ý gì nên trong lòng mất hết "chí lớn", chỉ cần được ngồi bên ôm lấy cô thế này là thỏa mãn lắm rồi, chứ không mong gì hơn.

Nhưng trời chẳng chiều người, Vi Tiểu Bảo mới ôm A Kha trong khoảnh khắc đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ trên đường lớn ở đối diện vọng lại.

A Kha nhảy lên reo:

- Trịnh công tử trở về tới nơi rồi!

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, đã nghe rõ hai người kỵ mã chạy tới.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay quá! Ta lấy được cái mạng này về rồi, không cần phải đem cho bọn Man mọi ăn thịt nữa.

Giọng nói của gã đầy vẻ cay đắng.

A Kha lật đật, lon ton chạy trên đường lớn đi tiếp đón.

Sau một lúc hai người kỵ mã một trước một sau chạy tới nơi.

Bọn gia nhân gio cao lồng đèn lên soi, lớn tiếng hoan hô. Người cưỡi ngựa đi trước chính là Trịnh Khắc Đẳng.

Trịnh Khắc Đẳng thấy A Kha chạy đến đón liền nhảy xuống. Hai người ôm chặt lấy nhau, nỗi hoan hỷ kể sao cho xiết!

A Kha chúi đầu vào lòng Trịnh Khắc Đẳng vừa khóc vừa nghẹn ngào nói:

- Tiểu muội... tiểu muội sợ bọn Man mọi... đem ca ca.. ca ca...

Vì Tiểu Bảo đứng lên thấy tình trạng này khác nào trước ngực bị đánh một đòn nặng. Gã choáng váng lại ngồi phệt xuống, đầu nhúc nhích mắt hoa.

Gã tự lập lời thề với mình:

- Con bà nó! Kiếp này mà ta không lấy được con đười non thối tha kia làm vợ, thì ta chỉ làm... con cháu mười bảy, mười tám đời cho tên Trịnh Khắc Đẳng. Vì Tiểu Bảo này sẽ thành một kẻ đốn mạt, dè tiện nhất đời.

Ở địa vị người khác thì gặp trường hợp này là trong lòng nguội lạnh như tro tàn, không còn quyến tiếc gì nữa, nếu chẳng đau lòng rơi lụy cũng quyết ý chặt đứt tơ tình, hay đi tìm mối lương duyên khác.

Nhưng Vì Tiểu Bảo bản tính thô lỗ, ba que xỏ lá, lại mặt dày tro trên, dạn sửa gan lim.

Rồi gã nhủ thầm:

- Nói tóm lại lão gia còn làm cho các người còn điều đứng nhọc nhằn. Lão gia là cái âm hồn bất tán ám ảnh người cho đến chết. Dù người có đi lấy mười tám đời chồng thì đến đời thứ mười chín là đến lão gia.

Nguyên Vì Tiểu Bảo sinh trưởng trong kỹ viện đã quen nhìn cảnh kỹ nữ hàng ngày tổng cựughinh tân. Gã thấy đàn bà con gái thay đổi người yêu như đổi áo, chẳng lấy gì làm quan hệ.

Những châm ngôn tục ngữ ca tụng trình tiết của đàn bà như "Tòng nhất nhi chung", "Kiên trinh bất nhị", "Băng thanh ngọc khiết", gã ít khi được nghe, mà gã có nghe thấy cũng bỏ ngoài tai.

Vì Tiểu Bảo chỉ đau buồn trong khoảnh khắc rồi lại cười hì hì tiến đến bên Trịnh Khắc Đẳng hỏi:

- Trịnh công tử! Công tử lại được trở về vui vẻ quá nhỉ? Người công tử có bị bọn Man mọi cắn miếng nào không?

Trịnh Khắc Đẳng sững sốt hỏi lại:

- Chúng cần cái gì?

A Kha cũng kinh hãi ngấm nghĩa hần từ trên xuống dưới thấy ngũ quan còn nguyên vẹn không khiếm khuyết chỗ nào cô mới yên dạ.

Phùng Tích Phạm vẫn ngồi trên lưng ngựa hỏi:

- Thằng nhỏ này là ai?

Trịnh Khắc Đẳng đáp:

- Gã là sư đệ của Trần cô nương.

Phùng Tích Phạm gật đầu.

Vì Tiểu Bảo ngừng đầu nhìn lão thấy mặt mũi gầy nhom, nước da vàng xạm, trên môi để hai túp ria đuôi én. Cặp mắt ty hí nhỏ như sợi chỉ. Coi bộ lão chẳng khác gì người bị bệnh lao.

Vì Tiểu Bảo vẫn lo lắng vì Dương Đạt Chi liền hỏi:

- Phùng sư phó! Bần lãnh lão nhân gia quả nhiên phi thường, vừa đi đã cứu được Trịnh công tử đem về, lão nhân gia đã giết chết tên thủ lĩnh bọn Man mọi chưa?

Phùng Tích Phạm đáp:

- Có phải Man mọi gì đâu? Chúng hoá trang đó.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Hoá trang ư? Sao bọn chúng nói toàn tiếng Man?

Phùng Tích Phạm đáp:

- Toàn là giả tuốt.

Lão làm bộ không thềm nói nhiều với con nít, liền bảo Trịnh Khắc Đẳng:

- Chắc công tử mệt lắm rồi. Hãy qua bên từ đường nghỉ ngơi một lúc.

A Kha nhớ tới sư phụ liền nói:

- E rằng gia sư tỉnh giấc không thấy bọn tiểu nữ, tất người nóng ruột,

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta mau trở về.

A Kha liếc nhìn Trịnh Khắc Sảng, chỉ mong hắn đi theo.

Trịnh Khắc Sảng nói với Phùng Tích Phạm:

- Sư phụ! Chúng ta hãy tìm đến khách điểm ăn uống rồi ngủ một giấc.

Dọc đường Vi Tiểu Bảo hỏi dò Trịnh Khắc Sảng về vụ hắn thoát hiểm trong trường hợp nào? Trịnh Khắc Sảng lại khoa trương bản lĩnh của sư phụ hắn. Hắn kể lại lão mới trở mấy chiều đã làm cho bọn Man mọi cúp đuôi chạy dài.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi tình trạng tên thủ lĩnh Man mọi, gã biết Dương Dật Chi chưa bị giết mới yên lòng.

Mọi người đến khách điểm thì trời vừa sáng rõ.

Cửu Nạn đã dậy từ lâu. Bà không thấy A Kha và Vi Tiểu Bảo đâu cũng biết cô kéo gã đi cứu Trịnh Khắc Sảng, nên chẳng lấy chi làm lạ.

Bây giờ Trịnh Khắc Sảng đưa Phùng Tích Phạm vào giới thiệu, bà ngó tướng mạo lão chẳng có gì quái thú. Nhưng ngẫu nhiên lão giương cặp mắt lên, bà thấy ánh thành quang lấp lánh, bất giác bụng bảo dạ:

- Lão này ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết, tiếng đồn chắc hắn không ngoa. Bản lĩnh lão không phải hạng tầm thường.

Ăn cơm sáng xong, Cửu Nạn nói:

- Trịnh công tử! Thầy trò ta có việc phải đi ngay. Vậy xin cáo biệt.

Trịnh Khắc Sảng sững sốt, trong lòng cực kỳ thất vọng, hắn nói:

- Chẳng mấy khi tại hạ có cơ duyên được bái kiến sư thái, có nhiều điều muốn thỉnh giáo. Bây giờ sư thái định đi đâu? Hiện văn bối cũng không có việc gì, nếu được kết bạn đồng hành thì hay quá!

Cửu Nạn lắc đầu đáp:

- Kể xuất gia có nhiều điều bất tiện.

Rồi bà dẫn A Kha cùng Vi Tiểu Bảo đi thẳng lên xe.

A Kha vành mắt đỏ hoe cơ hồ phát khóc.

Vì Tiểu Bảo ráng làm bộ ngây mặt ra, nhưng trong lòng gã khẩn thâm.

- A Di Đà Phật! Cầu đức Bồ Tát bảo hộ cho sư phụ được sống lâu trăm tuổi.

Gã hỏi Cửu Nạn:

- Sư phụ! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Cửu Nạn đáp:

- Đi lên Bắc Kinh.

Sau một lúc bà lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Nếu gã họ Trịnh còn đi theo thì các người không được lý gì đến gã. Tên nào không nghe lời ta là ta giết gã đó.

A Kha thất kinh hỏi:

- Sư phụ! Tại sao vậy?

Cửu Nạn đáp:

- Chẳng tại sao cả. Ta ưa tĩnh mịch, không thích nghe những kẻ ba hoa.

A Kha không dám hỏi nữa.

Sau một lúc cô chợt nghĩ ra điều gì liền hỏi:

- Nếu sư đệ trò chuyện với y thì sao?

Cửu Nạn hờ hững đáp:

- Ta cũng giết chết Trịnh công tử.

Vì Tiểu Bảo nghe bà nói câu này sượng quá không nhịn được nữa, bật lên tiếng cười.

A Kha nói:

- Sư phụ! Nếu như vậy thì không công bằng, vì sư đệ cố ý nói chuyện với người ta để sư phụ giết y đi.

Cửu Nạn trợn mắt lên nhìn cô hỏi:

- Nếu gã họ Trịnh không đi theo thì Tiểu Bảo nói với gã làm sao được? Gã suốt ngày rắc rối, chết là đáng kiếp.

Vì Tiểu Bảo khoan khoái như mở cò trong bụng. Gã cảm thấy trên đời không ai tử tế với gã bằng sư phụ. Đột nhiên gã nắm lấy tay Cửu Nạn hôn một cái.

Cửu Nạn hất tay ra quát:

- Gã này lại làm nhộn rồi!

Nhưng hơn hai chục năm bà chưa được ai thân thiết như vậy. Bây giờ bà thấy tên đệ tử này tuy rộng cần nhưng do chân tình phát ra. Miệng bà quát mà trên môi hé lộ nụ cười.

A Kha cho là sư phụ bất công. Cô nhận thấy lần này ly biệt Trịnh Khắc Đẳng, không hiểu ngày nào mới được tái ngộ, bất giác trong lòng đau xót, hai hàng châu lệ đầm đìa.

Mấy hôm sau ba người lại về tới Bắc Kinh, liền tìm vào trú ngụ trong một toà khách điểm vắng vẻ ở phía Đông thành.

Cửu Nạn vào phòng Vì Tiểu Bảo cài then lại, khẽ hỏi:

- Tiểu Bảo! Người thử đoán coi chúng ta trở lại Bắc Kinh làm gì?

Vì Tiểu Bảo nghe Cửu Nạn hỏi vậy liền đáp:

- Chuyến này sư phụ đến Bắc Kinh nếu không phải vì vụ Đào cô cô thì cũng vì mấy bộ kinh sách kia.

Cửu Nạn nói:

- Phải rồi! Chính là vì mấy bộ kinh sách đó.

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chuyến này ta bị trọng thương, trong lòng liền nảy ra ý nghĩ: một người bất luận luyện võ công đến trình độ nào rồi cũng có ngày sức cùng lực kiệt. Việc lớn trong thiên hạ cần phải có nhiều người lo mưu hợp sức mới mong thành tựu.

Bà trầm ngâm nói tiếp:

- Cuộc "Đát qui đại hội" mới đây của quần hùng tại phủ Hà Gian ta nghĩ kỹ lại thì dù có giết được tên gian tặc Ngô Tam Quế, nhưng giang sơn người Hán vẫn ở trong tay bọn Thát Đát. Vụ này có thành tựu thì cũng chỉ làm cho mọi người hả cơn tức giận trong lúc nhất thời chứ chưa phải là xong việc lớn. Phải tìm cách nào lấy đủ hết được tám pho Tứ thập nhị chương kinh để loạn đoạn thương long mạch của bọn Thát Đát, đồng thời hiệu triệu nhân sĩ khắp thiên hạ dựng cờ khởi nghĩa mới có cơ thu phục lại giang sơn cho nhà Đại Minh ta.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Sư phụ nghị luận như vậy là phải lắm.

Cửu Nạn nói:

- Ta phải tĩnh dưỡng nửa tháng nữa, thương thế mới khỏi hẳn. Khi đó sẽ vào cung thám thính cho biết xác thực bảy pho kinh sách kia hiện lạc lõng nơi đâu rồi tìm cách thu về đầy đủ. Mấu chốt đại sự là ở chỗ đó.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Trong thời gian sư phụ dưỡng thương, đệ tử hãy trà trộn vào cung trước để tổ chức cơ quan thám thính. Chưa biết chừng nhờ đấng Hoàng thiên phù hộ sẽ lược được những tin tức cần thiết.

Cửu Nạn đáp:

- Người bản tính thông minh lại cơ cảnh dị thường, hoặc giả làm xong việc này. Công lao to lớn đó!

Bà nói tới đây thở phào một cái. Cặp mắt sáng lên ra chiều khích lệ.

Vi Tiểu Bảo cực kỳ xúc động. Gã toan thổ lộ chân tình:

- Trong tay đệ tử còn sáu bộ Tứ thập nhị chương kinh.

Nhưng tiếp theo gã lại nghĩ:

- Tiểu Huyền tử đã có mối giao tình thân như cốt nhục đối với ta. Nếu ta giúp sư phụ phá huỷ giang sơn của y khiến y mất ngôi Hoàng đế, thì còn nghĩa khí gì nữa?

Cửu Nạn nản thấy gã lộ vẻ chần chừ, liền cho là gã lo âu không thành công được. Bà an ủi:

- Việc này thật khó thành công. Chúng ta chỉ biết hết lòng hết sức, cù cun tận tụy mà làm tới đây hay tới đó. Cổ nhân đã nói: "Mưu sự là ở người nhưng việc thành hay bại có trời định". Hỡi ơi! Không hiểu khí số nhà họ Chu còn cơ phục hưng hay đã hết rồi! Ngoài hai chục năm ta đã chán nản mọi sự, cắt đứt lòng trần tục. Không ngờ sau khi gặp người và Hồng Anh, chí hưng quốc lại trỗi dậy, tự mình hứng lấy công cuộc hiện đại.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phụ! Sư phụ đã là công chúa thì giang sơn này tức là giang sơn của sư phụ. Thiết tưởng sư phụ không thể để người ta chiếm đoạt giang sơn nhà mình, mà phải đoạt lại cho kỳ được mới nghe.

Cửu Nạn thở dài đáp:

- Đây không phải là việc riêng của một nhà ta, vả lại dòng họ Chu chết gần hết rồi.

Bà xoa đầu Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu Bảo! Những chuyện ta nói với người đây, nhất thiết không nên tiết lộ cho sư tử của người hay một câu nào.

Vi Tiểu Bảo gật đầu vâng dạ. Gã tự hỏi:

- Sư tử xinh đẹp và khả ái như vậy, chẳng hiểu vì lẽ gì sư phụ lại không thích nàng? Chắc tại nàng không khéo nịnh hót.

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo vào cung bái kiến Hoàng đế.

Vua Khang Hy cả mừng dặt tay gã vừa cười vừa hỏi:

- Con mẹ nó! Sao mãi đến nay người mới về? Hàng ngày ta mong đợi người. Trước kia ta rất dỗi lo âu, chỉ sợ người bị mù ác ni cô đó bắt đem đi thì cái mạng nhỏ xíu của người làm sao mà giữ được? Hôm kia nghe Đa Long về báo đã gặp người rồi ta mới yên dạ. Người đã thoát hiểm trong trường hợp nào?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Lúc đó mù ác ni cô kia cầm phần nô tài đến cực điểm, mù đâm đá túi bụi. Sau nô tài nói là Hoàng đế cũng là bậc thánh quân như Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, không thể giết được. Mù liền nói nhiều điều đại nghịch. Hễ nô tài tán

đương Hoàng đế một câu là mụ lại tát cho một cái đến nổi nẩy đom đóm mắt. Sau nò tài muốn tránh cái hại trước mắt liền nổi tiếng rên la ra chiều đau đớn.

Vua Khang Hy hỏi:

- Người để mụ đánh chết cũng uổng mà thôi. Lại lịch mụ ác ni cô đó ra sao? Mụ nghe ai sai khiến mà đi làm việc hành thích?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Mụ vâng lời sai khiến của ai, nò tài cũng không hiểu. Khi đó mụ bắt được nò tài rồi liền lấy dây cột hai tay nò tài lại giống đi như dắt khỉ. Tàu Hoàng thượng ! Ngoài miệng nò tài không dám thoá mạ mụ, nhưng trong bụng cũng chửi nguyền cả mười bảy, mười tám đời tổ tiên nhà mụ.

Vua Khang Hy cười nói:

- Cái đó đã hẳn. Gặp tình trạng này còn ai không thoá mạ?

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Mụ lòi đi mấy ngày, hai ba lần toan giết nò tài. May dọc đường gặp một người, mà người này lại có chút giao tình với nò tài. Y đã giúp nò tài nói với mụ nhiều câu tử tế. Từ đó mụ ác ni cô kia mới thôi không đánh đập nò tài nữa.

Vua Khang Hy lấy làm kỳ hỏi:

- Người đó là ai?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Người đó họ Dương, hiện làm thủ lãnh bọn thị vệ dưới trướng thế tử của Bình Tây Vương.

Vietkiem.com